

Jeg tror ikke, det vil modsiges af Noget, der har bevæget sig i disse Forhold og har med disse Sager at gøre, at den største Masse af Korrespondance i Fattigsager, det største Besvær, som Fattigbestyrelserne have, hidrører netop fra den Bestemmelse i den nugældende Lov, at midlertidig Hjælp paa en ganske enkelt Undtagelse naar skal refunderes, og at man altsaa, hver Gang man har ydet en midlertidig Hjælp, i Reglen skal have opsoget Vedkommendes Førgjælssted. Af disse midlertidige Trangtilfælde er vistnok Sygdomstilfælde den langt overveiende Del, ligesom jeg vel tør antage, at det langt overvejende Antal af Sygdomstilfælde og derfra hidrørende Trang vil være overskaaet og forvundet inden 6 Maanedere. Jeg tror altsaa, at man med fuld Bestemthed kan sige, at man ved at følge Udvalgets Flertals Forslag vil indskrænke Fattigbestyrelsens Bryderier med at opspørge og udfinde Førgjælsstedet ganske overordentligt, og det er for mig en meget stor Fordel. Det erede Medlem benegtede ikke ligefrem dette, men benegtede derimod Udvalgets Flertals Berettigelse til at fremkomme med dette Argument for sit Forslag, idet det erede Medlem vilde gøre gjældende, at vi paa andre Punkter havde dels forøget og dels villet forøge Besværligheden ikke ubetydeligt. Jeg skal nu indskrænke mig til at holde mig til dette Forslag og ikke komme tilbage til et Forslag, som allerede er forfaldet ved Sagens 2den Behandling, og som altsaa ikke nu foreligger til Behandling, men hvad det foreliggende Forslag angaar, da maa jeg i Modsetning til det erede Medlem ganske bestemt paastaa, at netop denne 4 Maaneders Frist, denne Bestemmelse om, at en Fraværelse af 4 Maanedere ikke afbryder Førgjælsrettens Ehvervelse, vil lette Arbeidet ved Udfindelsen af Førgjælsstedet ikke ubetydeligt. Hvorledes forholder det sig nu? Nu skal man, hver Gang det gjøres gjældende, at det paagjældende Individ har gjort en Excursion, har været en kort Tid borte fra det Sted, man vil have som hans Førgjælssted, have ikke liden Uvillighed med at undersøge, hvilken Karakter denne Fraværelse har haft, om den har haft en saadan Karakter, at den kan anses for at have afbrudt Ehvervelsen af Førgjælsretten eller ikke. Dette bortfalder nu. Nu kommer det kun an paa, om Vedkommende har været 4 Maanedere borte, eller i alt Fald i første Række stiller man det Spørgsmaal: har han været 4 Maanedere borte i Løbet af de første 5 Aar, der betinge Førgjælsrettens Ehvervelse, men hvilken Befæhning denne Fraværelse har, kommer slet ikke i Betragtning. Der er altsaa et væsentligt Moment, som det efter Lovforslaget ikke vil have Interesse at faae oplyst, men som det efter de nugældende Regler er absolut nødvendigt at oplyse. Jeg haaber imidlertid, at det erede Thing ikke vil være ligesaa uafkønsomt som den erede 2den Landsstingsmand for 10de Kreds, at det erede

Thing vil skjønne paa Udvalgets Flertals Bestræbelse ikke alene for at lette Arbeidet for Fattigbestyrelserne men ogsaa for at forebygge disse Kunstgreb fra Kommunernes Side. Jeg kan ikke ret forstaa, at den høitagtede Indenrigsminister kunde — og deri tror jeg, han var enig med den erede 2den Landsstingsmand for 10de Kreds — udtale, at Forslaget om, at 6 Maanedere forandres til 6 Uger, vilde formindste Byrden for visse Kommuner og navnlig for de mindre Kjøbstæder. Jeg ser ikke rettere, end at Forpligtelsen til uden Refusion at forsyne den Fattige i Sygdomstilfælde til en given Tid i Gjennemsnit maa falde noget ens paa alle Landets Kommuner, med mindre man vil gøre gjældende, at nogle Kommuner i Landet ere i den Grad uheldigere stillede i sanitær Henseende, at Sygdomstilfælde ere hyppigere og mere langvarige der end andre Steder, men i saa Tilfælde tror jeg, det er temmelig berettiget at gøre gjældende lige overfor disse Kommuner, efter det erede Medlems Mening Kjøbstadkommuner, at de saa kun vil have en Vindring mere om at bringe bedre sanitære Forhold tilstede i deres Byer. Jeg har ikke set nogen som helst Oplysning om, at Procenttallet af Sygdomstilfælde var større i den ene Gruppe af Kommuner end i den anden, og saalænge dette ikke er godtgjort, maa jeg aldeles bestemt have, at den af os foreslaaede Bestemmelse ikke i Gjennemsnit kan siges at medføre nogen større Byrde for nogle Grupper af Kommuner end for andre, og heller ikke for nogen enkelt Kommune i det store Gjennemsnit af Aar. Noget ganske Andet er, at denne Byrde i et enkelt Aar for en Kommune kan blive overvældende trykkende paa Grund af Tilfældigheder; men det forekommer mig egentlig ikke, at dette har Noget med denne Sag at bestille. Om jeg ellers forstod den høitærede Minister ret, saa satte han det Forslag, som er tillet af Udvalgets Mindretal under Nr. 23, i en nøie Forbindelse med det af den høitagtede Minister selv stillede Vædringsforslag, jeg kunde vel kkalde det Hovedvædringsforslag Nr. 9, Forslaget om at gøre Byer og tilgrændsende Landdistrikter for visse Vangstilsfældes Vedkommende solidariske. Jeg ser nu ikke ret, at der er nogen saadan Forbindelse tilstede, idet jeg ikke kan erkende, at den af Udvalgets Flertal forhaarede Bestemmelse med Hensyn til Sygehjælp vil være prægenderende for nogen Kommune. Men selv om der var en saadan Forbindelse, og selv om den høitærede Ministers Formening om, at i alt Fald Udgifterne i nogle andre af de i Lovforslaget omhandlede Vangstilsfælde, saasom til Sindsyge, Døftumme, Blinde og Idioter, kunde blive overvældende for enkelte fage Kommuner, naar de ikke kunde søge en Udligning af Udgiften med nogen anden Kommune, er rigtig — og paa dette Punkt tør jeg ikke bestemt modsiges den høitærede Minister, idet jeg erkender, at der er enkelte Kjøbstadkommuner, hvis Kæster paa ingen Maade ere